

A Fővárosi Ítéltábla dr. ... ügyvéd által képviselt ... felperesnek dr. ... ügyvéd által képviselt ... alperes ellen nemzetközi fuvarozási szerződésből eredő követelés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2013. április 8. napján kelt 6.G.42.045/2010/43. számú ítélete ellen a felperes részéről 44. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését megváltoztatja, az alperes marasztalását 4.648 (Négyezer-hatszáznegyvennyolc) euróra és annak az elsőfokú ítéletben írt késedelmi kamatára, elsőfokú perköltség fizetési kötelezettségét 634.609 (Hatszázharmincnégyezer-hatszázkilenc) forintra felemeli.

Kötelezi a Fővárosi Ítéltábla az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 64.900 (Hatvannégyezer-kilencszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében 4.648 euró és annak 2010. szeptember 27. napjától a kifizetésig járó évi 5 % késedelmi kamata, valamint 653.409 forint perköltség megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy a ... Nyrt. címzett szállítmányozójaként saját nevében eljárva adott fuvarmegbízást az alperesnek, mely szerint 1.100 euró fuvardíj ellenében ...-...ország viszonylatában kellett 746 kg súlyú, 13 palettára rakott ... granulátumot szállítania.

Az alperes az árut fuvarozásra átvette és arról saját kezűleg állított ki fuvarlevelet, a megbízáson és a CMR fuvarokmányon egyaránt 746 kg rakománysúly szerepelt, utóbbira fenntartást az okirat 18. rovata nem tartalmazott. Felperes álláspontja szerint a gépjárművezető a CMR 8. cikke alapján nem csak az áru csomagolásának a módját, hanem a rakomány súlyát is ellenőrizni tartozott volna, mely elmaradt, a

fuvarozás során derült ki, hogy a rakomány tényleges súlya 2.023,25 kg, ugyanakkor a fuvarszerszög terhelhetősége 750 kg volt. A gépjármű vezetőjének a súlyellenőrzés elmaradásától függetlenül észlelnie kellett volna a többletsúlyt, azonban fuvarozási akadályt nem közölt, az áru kiszolgáltatásának a megkísérlése nélkül azt a lengyelországi székhelyére fuvarozta, és 2010. szeptember 13-án írt levelében túlsúlyra, olaszországi közlekedési büntetésre és magasabb fuvardíjra utalva támasztott alaptalan igényt. A felperes - annak érdekében, hogy a 40.000 euró értékű rakományhoz hozzájusson - kénytelen volt az alperes követelését kifizetni és saját költségén az árut a címzetthez fuvaroztatni.

A felperes szerint az alperes szerződést szeptett azzal, hogy a feladónál nem ellenőrizte a megadott raksúlyt, nem tett eleget a fuvarakadály körébeli értesítés kötelezettségének, az áru kiszolgáltatását meg sem kísérelte, azt önkényesen a megadott címtől eltérően 600 km-rel távolabb lévő székhelyére fuvarozta, az olasz rendőrhatalási okiratokból kitűnően a túlsúlytól független hamis összegű közlekedési bírságra utalt, valamint egyoldalúan magasabb összegben megállapított fuvardíjhoz és raktározási költséghez kívánt jutni azzal, hogy a 40.000 euró értékű áru jogosulatlan birtokban tartásával a felperest kényszerhelyzet elé állította. Amennyiben az alperes a címzettnek az áru kiszolgáltatja és csak a fuvardíjnak megfelelő arányos árumennyiséget tartja vissza, akkor nincs tárolási költség és nem merül fel a ...országból ...re történő fuvaroztatás többletköltsége. Alperes háromszoros súlyhoz igazodó háromszoros fuvardíj igénye nem volt jogszerű, mert a fuvardíj a végzett munkához igazodóan a gépjármű, az élőmunka költségeiből és arányos nyereségből áll; a gépjármű költsége az amortizáció és az üzemanyag költség, ezért önmagában a súly háromszorosa nem generálja a fuvardíj háromszoros összegben történő megállapítását.

A felperes követelése összegét akként részletezte, hogy 900 euró az áru ...országból ...országra történő fuvarozásának a díja, 2.860 euró az alperesnek kifizetett 3.960 euró (3.300 euró fuvardíj, 660 euró raktározási költség) és a szerződés szerinti 1.100 euró fuvardíj különbözete, valamint 691 euró és 197 euró a felperes, valamint a címzett részéről kiküldött munkavállaló bér-, járulék és egyéb költsége.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta a fuvarszerződés megkötését, állítása szerint a fuvarmegbízáson feltüntetett áru súlyának megfelelő fuvarszerszöggel kezdte meg a fuvarfeladat teljesítését. A CMR fuvarlevél rovataiba a szükséges adatokat a feladó közlése alapján írta be, a szállítandó áru bruttó súlyát a feladó adta meg, ennek ellenőrzését a felperes a CMR 8. cikk szerint nem követelte meg, így e körben mulasztás nem terheli. 2010. szeptember 12-én ...országban közúti ellenőrzés során megállapításra került a túlsúly - 746 kg helyett 2.200 kg -, melyért jelentős összegű bírság, illetőleg a jármű feltartóztatása járt volna, a sofőr az olasz rendőrséggel folytatott egyeztetés során elérte, hogy más jellegű és enyhe közlekedési kihágást feltüntetve alacsonyabb összegű bírság kiszabására kerüljön sor. Az alperes 2010. szeptember 12-én telefonon felvette a kapcsolatot a felperessel, utasításadást kérve, eredménytelenül; aznap írásban is közölte a történeteket, tájékoztatta, hogy a túlsúllyal kapcsolatos költségeket áthárítja, mert azok a fuvarmegbízáson feltüntetett téves súlyadatból

eredtek. 2010. szeptember 13-i levelében közölte a mérés szerinti súlyt és azt, hogy erre tekintettel a fuvardíj a háromszorosára, 3.300 euróra módosult, továbbá az áru tárolásáért napi 330 eurót számít fel. Saját székhelyére a felperes érdekét szem előtt tartva szállította a rakományt, ott ugyanis a megfelelő körülmények közötti őrzés, a rakomány hűtése megoldható volt.

Álláspontja szerint az alperesnek jogában állt a birtokába került árut visszatartani fuvardíja és egyéb költsége biztosítása végett, mindezzel figyelemmel szerződésszegés nem terheli.

Hivatkozott arra, hogy a felperes által követelt bér- és járulék költségek nem állnak okozati összefüggésben az alperes magatartásával, ugyanis az áru ...országból ...re egy sofőrrel szállítható lett volna.

Az elsőfokú bíróság 2013. április 8. napján kelt 6.G.42.045/2010/43. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.514 eurót, annak 2010. szeptember 27-től a kifizetés napjáig járó évi 5 %-os késedelmi kamatát, valamint 326.671 forint perköltséget, egyebekben a keresetet elutasította.

Megállapította, hogy a peres felek között a Ptk. 488. § (1) bekezdése szerinti fuvarozási szerződés jött létre, melyre a Ptk. 506. § (1) bekezdésén keresztül elsődlegesen az 1971. évi 3. sz. tvr.-rel kihirdetett Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésre vonatkozó Egyezményt (CMR) kellett alkalmazni.

Rögzítette, a perben nem volt vitás, hogy az előzetesen megjelölt 746 kg árusúly helyett annak többszörösét rakodták fel; 2.200 kg árusúlyt fogadott el az elsőfokú bíróság igazoltnak a keresetlevélhez csatolt ...ország-...ország viszonylatában kiállított fuvarlevél alapján.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság a CMR 8. cikk 3. pontjában foglaltak megszegésére alapított felperesi érvelést, ugyanis nem bizonyított, hogy megbízói utasítást adott volna a súly ellenőrzésére, továbbá az sem nyert igazolást, hogy az alperesnek a fuvarlevél kitöltése okán tudnia kellett volna az áru valóságos súlyát. Ugyanakkor a lefolytatott szakértői bizonyítás eredménye alapján arra vont le következtetést, a gépjárművezetőnek már a felrakodást követő elinduláskor észlelnie kellett volna a nyilvánvaló túlsúlyt, a fajlagos teljesítmény-csökkenés ugyanis egyértelműen észlelhető lett volna. A szakértői vélemény azon megállapítását, mely szerint ...országban helyszíni ellenőrzés során állapították meg a jármű összsúlyát, az elsőfokú bíróság nem fogadta el, okirat hiányában nem volt kétségmentes következtetés levonható arra, hogy mérlegelésre került volna sor, illetőleg a túlsúlyt hatóság ellenőrizte volna. A túlsúly megállapítása ellen szólt az is, hogy azzal a rendőrhatalom nyilvánvalóan nem engedélyezte volna a továbbhaladást az ellenőrzése alá tartozó közutakon.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, a tényleges súly a fuvarozás lebonyolításában nem játszott releváns szerepet, az alperes az általa vallott észlelési időpontban sem volt akadályoztatva abban, hogy a CMR 14. cikke szerinti szerződéses kötelezettségeit teljesítse, ezt azonban elmulasztotta, önhatalmúan döntött úgy, hogy a fuvarozott árut nem a címzettnek szolgáltatja ki, hanem a székhelyére szállítja. Alperes védekezéséből nem tűnt ki egyértelműen, hogy a fuvardíj vagy a közúti büntetés összege vonatkozásában tartott attól, hogy a megbízója őt nem fogja kifizetni; az e

körben meghallgatott ... tanú és ... tanú vallomása alperes védekezését nem támasztotta alá, egyik tanúvallomás sem igazolta, hogy a felperes a fizetési kötelezettségét eleve elutasította volna, közömbösségből pedig a teljesítés megtagadására nem lehet következtetni. Mindezért a kiszolgáltatási helytől való jelentős eltérés, illetőleg a CMR 14. cikkében foglaltak mellőzése indokolatlan volt. A követelés összegszerűsége körében az elsőfokú bíróság kifejtette, a szerződés szerint az alperes 746 kg áru 1.100 euró fejében történő fuvarozására vállalkozott, így az 1kg árura eső fuvardíj 1,47 euró volt. 2.200 kg áru fuvarozása esetén 3.234 euró fuvardíj számítható fel, melyből 1.100 eurót a felperes a keresetében nem is érvényesített. Az általa visszakövetelt 2.860 eurót 2.134 euróval csökkentve, 726 euróban (660 euró raktározás, 66 euró fuvardíj) látta az elsőfokú bíróság megállapíthatónak a jogos követelését, valamint megalapozottnak találta a hazafuvarozással felmerült és egyéb költségeket, utalva arra is, hogy az áru tárolási költség az alperes szerződésszegő magatartásából eredt, így annak viselésére sem köteles a felperes.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melynek részbeni megváltoztatását, alperes tőketartozása 2.134 euróval, perköltség fizetési kötelezettsége 326.738 forinttal történő felemelését kérte.

Álláspontja szerint önkényes és szakmailag nem megalapozott az elsőfokú bíróság azon okfejtése, hogy a kialakult 1 kg-ra eső fuvardíj többletsúllyal történő felszorozásának van helye. A fuvardíj ugyanis a súly függvényében nem emelkedik lineárisan, mert az élőmunka díja, annak közterhei változatlanok, továbbá az üzemanyag- és a gépjárműhasználat, sztrádadíj (útdíj) sem emelkedik háromszorosára. A rendelkezésre álló okiratokból egyértelműen kitűnik, hogy az alperes visszfuvar feladatot teljesített, mert a gépjárműve ...országban, ... közelében volt, amennyiben megrendelést nem kap, akkor a székhelyére üresen, fuvardíj nélkül is kénytelen lett volna visszamenni. Változatlanul hivatkozott arra, hogy az alperes a fuvarfeladat lebonyolításával nem megfelelően képzett szakembert bízott meg, amennyiben a háromszoros túlsúlyt a helyszínen érzékeli, az ebből eredő értesítési kötelezettségének eleget tesz; a perbeli gépjárművön nem volt menetíró készülék, a sofőr „B” kategóriás jogosítvánnyal rendelkezett és nemzetközi árufuvarozói szakvizsgája sem volt.

A felperes álláspontja szerint a kialakult helyzetben egy másik fuvarozó nagyobb teherbírású gépjárművel a 2.200 kg árut visszfuvarban ugyanolyan összegért határidőben vállalta volna a címzettnek kiszolgáltatni. A perbeli gépjárművezető teljes szakszerűtlenséggel járt el, emellett a fuvarfeladatot sem hajtotta végre, a felperesnek és a címzettnek felesleges költségeket okozott, illetőleg a gyártó címzett folyamatos termelését is akadályozta.

Felperes véleménye szerint nem bizonyított, hogy ...országban a gépjárművet mérlegelték volna, a túlsúllyal nem is engedték volna tovább közlekedni, megkívánták volna az útvonalengedélyt.

Változatlanul állította, a gépjárművezetőtől értelmetlen és okszerűtlen volt, hogy vasárnap az alperesi telephelyre közlekedett tovább, közel 600 km-rel távolabb a címzettől, amikor az árut szerződésszerűen, szakszerűen kiszolgáltathatta volna. Mindezért téves az elsőfokú bíróság arra levont következtetése, hogy az alperes a

fuvarfeladatot elvégezte és a háromszoros súly miatt a kikötött fuvardíj háromszorosa megilleti.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a Ptk. 198. §-a, 201. § (1) bekezdése és a Ptk. 488. § (1) bekezdése figyelembevételével az általa nyújtott szolgáltatásnak megfelelő mértékű fuvardíjra jogosult. A perben nem volt vitás, hogy a ténylegesen szállított áru súlya háromszorosa volt a megbízáson megjelöltnek, ezen adatközlésre a felperes részéről került sor, ennek ismeretében vállalta alperes a szolgáltatás teljesítését adott áron. Nem képezte feladatát az áru súlyának ellenőrzése, ugyanakkor a megrendelő kötelessége volt biztosítani, hogy a fuvarmegbízásban rögzített feltételek mellett teljesíthessen. A fuvarozó a valós súlynak megfelelő fuvardíj megfizetését követelheti, eltérő eset jogalap nélküli gazdagodáshoz vezetne. Véleménye szerint abszurd az a felperesi állítás, hogy a fuvardíj nem emelkedik a súly függvényében, ennek alátámasztására bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, továbbá arra sem, hogy egy másik fuvarozó nagyobb teherbírású járművel azonos összegért vállalta volna a fuvarfeladatot. A jogvita elbírálása körében jelentőséggel az bír, hogy többlétszolgáltatást nyújtott, mert a fuvarmegbízásban rögzített súly háromszorosát fuvarozta, így az ezen többletteljesítéssel arányosan növelt ellenszolgáltatásra jogosult.

A Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárás során nem bírálta felül a keresetnek részben helyt adó ítéleti rendelkezést, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság határozata e körben a Pp. 228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

Felperes fellebbezése az alábbiak szerint megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, abból azonban tévesen vont le következtetést a kereset részbeni alaptalanságára.

A Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés korlátai között a Fővárosi Ítéltábla kizárólag azt vizsgálta, hogy a peres felek közötti fuvarozási szerződés szerint járó 1.100 euró fuvardíjon felüli 2.200 euró fuvardíj fizetés tartozatlan volt-e, helytállóan döntött-e az elsőfokú bíróság, amikor az alperesnek járó díjazást a többsúlyra alapítva 3.234 euróban látta megállapíthatónak és ennek alapulvételével számolt el a felek között akként, hogy az e körbeni követelést túlnyomó részt elutasítva - az egyéb költségek mellett - csupán 66 euró fuvardíj visszafizetéséről rendelkezett a felperes javára.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a per nem vitás adatai szerint a rakomány tényleges súlya jelentősen meghaladta a feladó által közölt és a CMR fuvarlevélben rögzített adatot; a perbeli szállítóeszköz megengedett terhelése 750 kg, a rakomány súlya 2.200 kg volt. A lefolytatott igazságügyi szakértői bizonyítás eredménye alapján megalapozottan vont le következtetést az elsőfokú bíróság arra is, hogy a súlytöbblet a gépjármű fajlagos teljesítménycsökkenését eredményezte,

melyet a gépjárművezetőnek az induláskor és menet közben is észlelnie, a túlsúlyt fuvarozási akadályként a felperessel közölnie kellett volna, alperes e körbeni mulasztását azonban az ítéletben nem értékelte kellő súllyal az alábbiak szerint.

A helytállóan nemzetközi közúti áru fuvarozási szerződésnek minősített perbeli jogviszonyban megalapozottan rendelte az elsőfokú bíróság elsődlegesen alkalmazni az 1971. évi 3. számú tvr.-rel kihirdetett Nemzetközi Közúti Áru fuvarozási Szerződésről szóló Egyezményt (CMR), azonban figyelmen kívül hagyta, hogy az abban nem szabályozott kérdésekre irányadónak kell tekinteni a Ptk. fuvarozásra vonatkozó XLI. fejezetét.

A Ptk. 493. § (1) bekezdése szerint a fuvarozás legáltalánosabb követelménye, hogy a fuvarozó a küldemény továbbításában a gazdaságosság és a biztonság figyelembevételével járjon el.

Fuvarozási akadály esetén, amennyiben a fuvarozási szerződés a fuvarlevélben foglalt feltételek szerint nem hajtható végre, a CMR 14. cikk 1. pontja szerint - összhangban a Ptk. 494. § (1) bekezdésében foglaltakkal - a fuvarozó köteles a rendelkezési joggal bíró személytől utasítást kérni.

A biztonságos teljesítést veszélyeztető utasításra a fuvarozónak a Ptk. 493. § (3) bekezdése szerint a feladó figyelmét haladéktalanul fel kell hívnia, sőt a (4) bekezdés szerint az ennek ellenére megismételt utasítás teljesítését, ha annak végrehajtása veszélyeztetné mások személyét vagy megkárosítaná mások vagyonát, meg kell tagadnia.

A fenti jogszabályi rendelkezések figyelembevételével a 2.200 kg súlyú rakomány perbeli fuvarszerszámmal történő szállítása nem felelt meg a küldemény biztonságos továbbításának, a per nem vitás adatai szerint a túlsúly rendőrhatalósági észlelése a gépjármű feltartóztatását eredményezte volna, illetőleg a túlterhelés - külön bizonyítás nélkül is megállapíthatóan - az áruban, illetőleg a gépjárműben egyaránt kárt is okozhatott volna. Az alperes - gépjárművezetője akár szándékosan, akár gondatlanul is járt el - mindezeket kockáztatta amikor a túlsúllyal megrakodott fuvarszerszámmal a felrakóhelyről elindult.

Teljes egészében osztotta a Fővárosi Ítélet tábla felperes azon álláspontját, hogy az alperesnek a CMR 14. cikk 1. pontja szerint - tekintve, hogy a fuvarfeladat a fuvarozási szerződésbe foglalt változatlan feltételekkel nem volt teljesíthető - utasítást kellett volna kérnie, sőt változatlan feltételekkel történő teljesítésre utasítás esetén a végrehajtást meg kellett volna tagadnia.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy az alperes a fuvarfeladat megkezdése előtt fuvarozási akadályt nem közölt, utasítást menet közben sem kért. Utóbbit a lefolytatott tanúbizonyítás kétségmentesen nem támasztotta alá, az ellentétes tartalmú tanúvallomások ugyanis csupán azt igazolták, hogy az alperes túlsúly miatti - utóbb valótlannak bizonyult - közúti ellenőrzést és bírságolást jelentett be a felperesnek; nem bizonyította, hogy a körülmények és az utasításadás hiánya folytán az eljárása a CMR 14. cikk 2. pontjában foglaltaknak felelt meg, azaz eltérő tartalommal kellett teljesítenie.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint mindebből következően alperes azon magatartása, hogy a perbeli fuvarszöveggel az elvállalt 746 kg súlyú rakomány helyett 2.200 kg súlyú árut és nem a rendeltetési helyre továbbította, nem minősülhet pénzbeli ellentételezést igénylő többletszolgáltatásnak, eljárása amellett, hogy a Ptk. 493. § (1) bekezdésébe, 494. § (1) bekezdésébe ütközött, nem felelt meg az adott jogviszonyban általában elvárható magatartásnak sem, felróhatósága a Ptk. 4. § (4) bekezdésének második fordulója szerint a részéről történő előnyszerzést - mely jelen tényállás mellett a többletsúlyhoz igazodó többletfuvardíj felszámítása - kizárja.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy a fuvardíj kalkulálására vonatkozó ítéleti okfejtés többletdíj felszámíthatósága esetén sem lenne helytálló.

A közúti áruforgalomban sem belföldi, sem nemzetközi viszonylatban nincs kötött díjszabás, a díjazás a fuvarozó és a fuvaroztató közötti szabad megállapodás tárgya, melyet az önköltségi tényezők - a jármű, az úthasználat, a munkaerő és a fuvarozó vállalkozás jellegű költségei - és a piaci körülmények befolyásolnak. Nyilvánvaló, hogy a fuvarköltséget az igénybe vett tehergépkocsi mérete (raktömeg, rakfelület, térfogat), típusa, speciális jellege befolyásolja, illetőleg, hogy a visszafuvar fuvarkiadást csökkentő tényező.

Mindezekből nem ragadható ki egyedül meghatározó elemként adott raktömeg szállítására alkalmasság, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a szerződés szerinti eredeti súly és díj viszonyításából adódó összeggel a többletsúly alapulvételével egyszerű matematikai felszorzást végzett a többletdíj kalkulálásához. Az alperes többletdíjazásra jogosultsága esetén a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint kétségmentesen bizonyítani tartozott volna, hogy az általa nyújtott szolgáltatás pénzbeli ellenértéke a részéről felszámított 3.300 euró összegével megegyező, erre bizonyítás felvételére nem is került sor.

Tekintettel arra, hogy a felperes a fent kifejtettek szerint a szerződésben meghatározott 1.100 euró - általa vitássá nem is tett - fuvardíjon felül további díjfizetésre nem volt köteles, ezt meghaladóan az alperesnek tartozatlanul fizetett, így a keresetében alappal támasztott igényt a teljes, 2.200 euró fuvardíj visszafizetésére.

Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság felperes fuvardíj igényét csupán 66 euró erejéig találta megalapozottnak és az ezen felüli követelés elutasításáról tévesen rendelkezett, ezért a Fővárosi Ítéltábla az első fokú határozatot - annak fellebbezéssel nem támadott rendelkezését nem érintve, az első fokú perköltségre is kiterjedően - megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, és az alperes marasztalását az elutasított 2.134 euróval és annak az ítéletben írt kezdő időponttól járó és mértékű - alperes által egyébként vitássá nem tett - késedelmi kamatával felemelte.

Az első fokú ítélet megváltoztatásával a felperes pernyertessé vált, így a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján megalapozottan kérte alperes teljes perköltségben marasztalását, melynek összegét a Fővárosi Ítéltábla az első fokú eljárás során 41/F/1. sorszám alatt csatolt előkészítő iratban részletezett költségek maradéktalan

elfogadásával, azok - eltérő összegre vezető, matematikailag helyesbített - összeadásával 634.609 forintban határozott meg és az alperes első fokú perköltség fizetési kötelezettségét ezen összegre emelte fel.

Felperes fellebbezése teljes egészében eredményre vezetett, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte az alperest 49.900 forint jogorvoslati illetékből és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alkalmazásával 15.000 forintban megállapított jogi képviseleti munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

... 2014. június 24.

Dr. Tibold Ágnes s.k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.,
s.k.,
előadó bíró

Dr. Felker László
bíró